

KULT

Tahle hra
má jasná pravidla.
Jenže kdo je určuje?

MENTALISTA 2

Camilla Läckberg
Henrik Fexeus

 metafora

Když z mateřské školy ve Stockholmu nečekaně zmizí malý chlapec a policie zjistí znepokojivé souvislosti, vyšetřovatelka Mina Dabiriová opět povolá na pomoc mentalistu Vincenta Waldera. Podivné indicie, které za sebou pachatel zanechává, naznačují, že rozehrává obzvlášť děsivou partii. Podaří se Mině a Vincentovi včas zastavit vraha, který se zaměřuje na ty nejzranitelnější?

„Neuvěřitelné! Společné dílo těchto dvou autorů je naprosto vynikající, napínavé, nervydrásající, znepokojivé, srdcervoucí a zábavné zároveň! Zhltnuto jedním dechem!“

– čtenářská recenze na [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

„Läckberg a Fexeus vědí, jak napsat naprosto neodložitelný trhák.“

– Göteborgs-Posten

„Když se Läckberg spojí s Fexeusem, je z toho neskutečně napínavé čtení.“

– Ystads Allehand

Camilla Läckberg
Henrik Fexeus

KULT

MENTALISTA 2

Přeložila Dominika Rýparová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Kult © by Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by Forum, Stockholm, Sweden, 2022
Published by agreement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Dominika Rýparová, 2023
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-779-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-778-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-193-9 (print)

PRVNÍ TÝDEN

FREDRIK SNAD POSTĚ zkontroluje, že skrz igelitovou tašku nic neprosvítá. Nechce překvapení prozradit příliš brzy. Letní slunce mu praží do tváře, určitě je aspoň dvacet devět stupňů. I když je horko, rozhodne se, že půjde z kanceláře u Skanstullu do Ossianovy školky poblíž Zinkensdammu pěšky. Je středa, ale i tak se mu podařilo odejít z práce o něco dřív než obvykle. V takovém horku se nikdo neobtěžuje dodržovat pracovní dobu, většina jeho kolegů už sedí někde ve stínu na zahrádce u studeného piva.

Procházka trvá jen asi dvacet minut, ale stejně si měl v tomhle vedru vzít s sebou láhev s vodou. Sundá si sako a vyhrne si rukávy. Zpocená košile se mu lepí na záda. Ale na tom nesejde. Dnes je všechno přesně tak, jak má být.

Znovu zkontroluje tašku. Krabice se stavebnicí Lego Technic je tak velká, že u uší tašky skoro vykukuje. Je to model McLaren Senna GTR. Netuší, odkud se vzal Ossianův zájem o auta, ani Fredrikovi, ani Josefin auta nic neříkají. Ale stavěná lega je záliba, kterou se synem sdílí i otec.

Na krabici je uvedeno věkové určení 10+ a Ossianovi je teprve pět, ale Fredrik ví, že to Ossian bez potíží zvládne. Je chytrý. Někdy chytřejší než jeho táta, napadne Fredrika a nahlas se tomu s tváří natočenou ke slunci zasměje. Ano, jeho geniální otec mu právě koupil překvapení, které obnáší hodiny strávené doma, když je zrovna jeden z nejhezčích letních dnů. No jo. Nedá se nic dělat. Zítra bude určitě taky hezky.

Kromě toho už Ossian strávil venku celý den. Což potřebuje. Když se nesoustředí na lego, doma chvilku neposedí a u ničeho nevydrží. Josefin občas napadá, jestli jejich syn nemá nějakou poruchu. Ne že by měli v plánu ho vzít někam na vyšetření. Aspoň zatím ne. Ossianovu míru aktivity zatím

berou jako něco pozitivního, v porovnání s jinými dětmi ze školky, které jsou už v pěti letech závislé na mobilech a hned při vyzvedávání se vrhají na iPhony svých rodičů. Tragédie.

Fredrik dojde ke školce a podívá se na hodinky. Navzdory vedru šel tak rychle, že dorazil příliš brzy. Asi budou ještě ve Skinnervikském parku.

„Ey, sexy lady...“ pobrukuje si a vykročí do kopce za školkou.

Gangnam Style je momentálně Ossianova nejoblíbenější písnička. Nemá smysl mu to rozmlouvat, pomyslí si Fredrik a usměje se sám pro sebe. Dokonce spolu nacvičovali i taneční choreografii.

Na kopci je velké hřiště s několika stromy, mezi nimiž si děti hrají. Pro Ossiana je to úplný les a on chodí do lesa moc rád.

„Oppa Gangnam Style!“ zpívá si Fredrik a děti, které mu sahají sotva nad kolena, k němu zmateně vzhlednou a pak zase pokračují ve hře.

Děti mají žluté vesty s názvy různých školek. Místní park je oblíbený. Kolem se ozývá křik a smích. Lego Technic si asi nechají na jindy. Dnešek je jako stvořený pro hru na schovávanou mezi stromy. Domů nespěchají, Josefin slíbila, že večerí dnes nachystá ona. Fredrik se rozhlédne a uvidí Toma, jednoho z učitelů jejich školky.

„Dobrý den!“ pozdraví a usměje se na Toma, který zrovna jednomu dítěti utírá hustou nuddli.

„Opp opp opp opp,“ odpoví Tom vesele známou melodií. „Hádejte, kdo dnes vybíral hudbu ke cvičení?“

„Já vás varoval. Do konce týdne budete mít ve školce třicet ‚Gangnam‘ tanečnicků. A kdepak je ten náš taneční génius? Nikde ho nevidím.“

Tom odloží kapesník a na vteřinu se zamyslí.

„Zkuste to u houpaček,“ řekne pak. „Rád tam sedává.“ Jasně. Pokud Ossian zrovna nepřekypuje aktivitou, rád se houpe. Anebo spíš na houpače rád sedí. Je to jeho útočiště, kde může bez vyrušování přemýšlet o důležitých věcech.

Fredrik vykročí k houpačkám. Všechny jsou obsazené, ale na žádné z nich nesedí Ossian. Zrovna odtamtud odchází

Felicia, jedna z Ossianových starších kamarádek ze školky. Fredrik ji dožene.

„Ahoj Felicie, neviděla jsi Ossiana?“

„Ne, jen předtím.“

Fredrik se zamračí. Má plíživý pocit, že něco není v pořádku. Ví, že je to pocit naprosto neopodstatněný, jen projev přehnaně citlivého rodičovského radaru. Zapne se, jakmile by něco mohlo být v nepořádku, a vůbec nebere v potaz, jestli pro to má nějaké důkazy, nebo ne. Což je určitě dobrý instinkt pro přežití někde v savaně, ale právě teď je zcela neopodstatněný. Čistě rozumově si to Fredrik uvědomuje, ale nepomáhá to. Ten pocit mu nepříjemně dýchá za krk, jako příliš studený závan větru. Když pospíchá zpátky k Tomovi, velká krabice lega, ze které měl předtím takovou radost, mu jen překáží.

„U houpaček taky není,“ řekne. „A to je divné.“

Tom se podívá na seznam, kde si odškrtl děti, které už šly.

„Měl by tu přece... aha, moment. Jenya se s menšími dětmi vracela do školky. Možná šel s nimi, protože potřeboval na záchod, a pak už zůstal uvnitř. Omlouvám se, Jenya mi vážně měla říct, že ho bere s sebou. Ale víte, jak to je.“

Ano, to Fredrik ví. Nepříjemný pocit se rozplyne. S úlevou vydechne. Tom i Jenya jsou schopní učitelé, ale děti mají také vlastní hlavu a neomylnou schopnost nebyť tam, kde si myslíte, že jsou. Je mu Toma trochu líto, když vidí, jak se stydí. Zároveň je ale na malé děti potřeba dávat pozor pořádku. Někteří rodiče by udělali scénu i kvůli menším prohřeškům.

„Jasně,“ přikývne. „Přeju hezký víkend, Tome, a uvidíme se v pondělí! Oppa oppa!“

Fredrik popoběhne z kopce zpátky ke školce. Dveře jsou otevřené. Vejde do šatny, kde mají děti věšáky označené jménem a boxy s náhradním oblečením. Ossianův věšák je prázdný. To nemusí nutně nic znamenat. Pokud si potřeboval odskočit, jeho bunda může dost dobře ležet na hromadě věcí na podlaze toalet. Nebo se vzhledem k horku válí někde na hřišti. Fredrik dnes synovi neměl bundu vůbec dávat. To nedomyslel. Ossianovi muselo být strašné horko.

Fredrik se ani nezuje a jde dál. „Ossiane?“ zavolá a zaklepe na první dvě kabinky. „Ossiane, jsi tam?“

Po chodbě se k němu blíží Jenya. Za ní jsou vidět dvouleté děti, které po sobě házejí prstové barvy, a část nadšeně, část zděšeně ječí.

„Dobrý den, Fredriku,“ pozdraví ho. „Něco jste zapoměli? Ossian je nahoře v parku s Tomem.“

Pocit, že něco není v pořádku, se vrátí s takovou silou, že Fredrika téměř porazí. Teď už nejde o studený závan vzadu na krku. Je to jako rána pěstí do břicha.

„V parku není,“ odpoví. „Zrovna jsem tam byl. Tom říkal, že je asi s vámi.“

„Ne, tady není. Díval jste se na houpačkách?“

„Ano. Přece říkám, že tam není. Do háje.“

Fredrik se otočí na podpatku a vyběhne zase ven. Už se stalo, že ze školky nějaké dítě uteklo. Třeba Felicia. Dostala se až domů, než si někdo z učitelů všiml, že je pryč. Jejím rodičům se musí svírat žaludek ještě teď. Jestlipak se na ten pocit dá zvyknout? Neumí si to ani představit.

Běží zpátky do kopce. Ta zatracená krabice s legem ho tluče do nohou. Všude překázejí děti. Zoufale mezi nimi hledá a pokouší se uklidnit. Ničemu nepomůže, když bude panikařit. Ale žádné z dětí není Ossian.

Žádné z nich není jeho syn.

Tom vykulí oči, když vidí, že je Fredrik zpátky. Zdá se, že mu to hned došlo.

„Musí být tady,“ řekne Fredrik a upustí tašku, aby se mohl po parku pohybovat rychleji.

Tom se ptá nejbližších dětí, jestli někdo neviděl Ossiana. Domečky. Třeba se Ossian schovává v jednom z domečků na hraní. Fredrik se k nim rozběhne, ale už z dálky vidí, že jsou prázdné. Kde by ještě mohl... Přece není mezi stromy? Sám by tam přece nešel! O tom by asi někdo věděl.

Felicia.

Říkala přece, že Ossiana předtím viděla.

Fredrik běží zpátky k Tomovi a ostatním dětem. Z té námahy má sucho v krku a po čele a zádech mu stéká pot. Uvidí

Felicii, staví si s kyblíčkem věž z písku. Jako by se nic zvláštního nestalo. Jako by se svět neřítíl do záhuby.

„Felicie,“ osloví ji a snaží se, aby to neznělo tak zoufale, jak se uvnitř cítí. „Říkala jsi, že jsi předtím Ossiana viděla. Kdy to bylo?“

„Když mluvil s tou ošklivou paní,“ odpoví Felicia, ale od své stavby nevzhledne.

„S ošklivou...“ vydechne Fredrik a v krku jako by měl šmirglpapír. „Byla ta paní stará?“

Felicia rozhodně zavrtí hlavou a uhladí si věž lopatičkou.

„Moc stará ne,“ řekne. „Asi jako moje máma. Ta měla teď narozeniny a je jí třicet pět.“

Fredrik ztěžka polkne. Někdo tu byl. Někdo tu byl a mluvil s jeho dítětem. Někdo, kdo není ani učitel, ani rodič. Někdo cizí. Dřepne si vedle Felicie a přemůže se, aby s ní nezatřásl. „Víš, kdo to byl?“ zeptá se a snaží se nekřičet. „A proč byla ošklivá?“

Felicia k němu vzhledne od věže z písku a v očích má slzy. Fredrik ustoupí o krok dál, aby neztratil balanc. Vidí jí to na očích. Už moc dobře ví, co se stalo. To, co se nikdy stát nesmí. Co se nikdy stát nemůže.

„Ty její autíčka mě nezajímaly,“ řekne Felicia. „Ossianovi se líbily, ale mně ne. Ale taky jsem si chtěla pohladit ty štěňátka. Říkala, že je má v autě. Ale mě s sebou vzít nechtěla. Chtěla je ukázat jen Ossianovi. A pak odešli.“

Fredrikovi se v hrudi otevře černá propast a on se do ní střemhlav zřítí.

MINA STÁLA U vchodu a rozhlížela se po místnosti. Dnes odpoledne nebylo v posilovně tolik lidí, což vítala. A návštěvníci patřili spíše ke starší generaci. Středoškoláci, vyznačkové CrossFitu a svalovci už byli pryč. Ve všední den ve tři

odpoledne vládli posilovně senioři, tedy aspoň tuhle hodinu. To byla výhoda, protože pečlivěji otírali stroje, jak po sobě, tak po zpocených monstrech, která tam cvičila před nimi. Ne že by na ně Mina hodlala spoléhat. V kapse sportovní bundy měla jako vždy tenké jednorázové rukavice, dvě lahvičky s dezinfekčním sprejem, utěrky z mikrovlákná a uzavíratelný sáček, kam utěrky po použití ukládala.

Dnes měla v plánu trénink nohou a trupu. Oblékla si rukavice, přistoupila k volnému stroji na posilování nohou a celý ho pečlivě postříkala dezinfekcí. Všimla si, že někteří lidé dezinfikují jen madla. Anebo ještě hůř, pouze sedadlo. Ale špína a bakterie jiných cvičících se mohly dostat všude. Mina nechápala, jak k tomu někdo může přistupovat tak ledabyle.

Složila hadřík, vložila ho do uzavíratelného sáčku a vzala si nový. Vstoupit do posilovny bylo jako ocitnout se v potenciálním semeništi nákazy. Proto Mina nemohla cvičit v policejní posilovně. Moc dobře věděla, jaká jsou její kolegové čuňata. Tady aspoň nemusela ke špíně přiřazovat konkrétní obličej.

Nejradši by cvičila s rouškou, vzhledem k tomu, co všechno v posilovně pravděpodobně létalo vzduchem. Slyšela, že vzpěrači při tréninku často vypouštějí větry, a když si představila, jak fekální bakterie kolují ventilačním systémem, skoro se nemohla nadechnout. Ale s rouškou by budila ještě větší pozornost a o to nestála. Možná by si mohla pořídit tréninkovou masku, kterou někteří používají k procvičení dýchacích svalů.

„Budete cvičit, nebo uklízet? Jestli jste už skončila, vystřídal bych vás.“

Mina sebou trhla a vzhlédla od opěradla, které právě čistila. Stál před ní asi sedmdesátiletý muž s kulatými brýlemi a bílými vlasy a tázavě se na ni díval. Na sobě měl úplně obyčejné bavlněné červené tričko, žádný sportovní model z prodyšného materiálu. Na hrudi měl velkou tmavou skvrnu od potu. Mina se otřásla.

„Víte, jak je to bavlněné tričko nehygienické?“ zeptala se. „Propotíte ho a pak tím zašpiníte všechny stroje. To by mělo být zakázané, cvičit v takovém oblečení.“

Muž ji probodl vražedným pohledem. Pak zavrtěl hlavou a odešel. Zjevně mu nestála ani za odpověď. Ne že by jí na tom záleželo. Ještě párkrát přešla hadříkem po stroji, spolu s rukavicemi ho uložila do sáčku, posadila se na sedadlo a nastavila si zátěž. Muž v červeném tričku se posadil zády k ní a začal posilovat ruce. Velký propocení flek měl samozřejmě i na zádech. Mina nakrčila nos. Kdyby si musela vybrat, jestli bude oblíbená, nebo zdravá, volba by pro ni byla jasná. Ať si lidé svoje bakterie i sympatie strčí za klobouk.

Mina byla zvyklá, že ji ostatní považují za totálního mimozemšťana. Nikoho ve svém životě nepotřebovala. Pocit sounáležitosti s jinými lidmi pro ni byl stejný mýtus jako „spřízněné duše“, „pravá láska“ a další nerealistické koncepty propagované Hollywoodem, které v běžných lidech vzbuzovaly jen úzkost. Potvrzovaly to i výzkumy. Mina někde četla, že lidé svůj vztah a partnera hodnotí hůř, pokud předtím zhlédli romantickou komedii. Protože žádný skutečný vztah nemohl dostat smyšlenec „věčné lásky“.

Mina v současné době necítila sounáležitost vůbec s nikým. A vlastně ani v minulosti, s výjimkou krátkého období, které strávila se svou dcerou. Ale vzpomínka na muže, s nímž kdysi žila, v ní žádné hřejivé pocity nevyvolávala. Ne, opravdu žádnou „sounáležitost“ s nikým nepocítovala.

Kromě...

Něho.

Mentalisty.

Ale to už bylo dávno.

Viděla na Facebooku reklamu na Vincentovo nové představení. Málem si koupila lístek. Ale neudělala to. Nevěděla, jak by reagovala, kdyby ho uviděla na jevišti. Co kdyby ji v publiku nepoznal?

A co když ano?

Mina se zamračila. Lepší je udržovat si odstup. Pro jistotu. Vždyť se jí vůbec neozval. Mina samozřejmě chápala proč. Zaprvé má rodinu. Není divu, že si jeho žena tehdy před skoro dvěma lety říkala, co se to mezi nimi děje. Vincent Mině vyprávěl, jak je Maria strašně žárlivá. A události

na ostrově tomu asi příliš nepomohly. Mina i Vincent málem zemřeli. Bylo by pochopitelné, kdyby Vincentova manželka kvůli tomu Minu nenáviděla. Ne že by za to Mina mohla, ale jako policistka nesla jistou zodpovědnost.

Kromě toho s Vincentem sdíleli něco, co se ostatním nedalo vysvětlit. Událost na ostrově Lidö je spojila ještě víc než předtím.

Zároveň kvůli tomuto poutu nedokázali zůstat ve styku. Tolik se sblížili. Vincent se k ní dostal blíže, než mohla zvládnout. Takže to takhle bylo lepší. Samota představovala její pevnost. Její bezpečí. A on to pravděpodobně cítil stejně.

Ale i tak...

„NEZAPOMEŇTE,“ ŘEKL VINCENT, „že to, co teď uvidíte, není doopravdy. Předvedu vám, jak je možné prokázat nadpřirozené schopnosti, i když je ve skutečnosti nemáte. Protože, věřte mi, já skutečně žádné nemám.“

Nadzvedl obočí, aby naznačil „nebo snad ano?“. Asi polovina diváků se zasmála. Ale byl to nucený smích, nejistý. Přesně jak si přál.

Koncertní síň Crusellhallen v Linköpingu byla vyprodaná, přestože se představení konalo uprostřed týdne. Z města i okolních obcí se na mistra mentalistu přišlo ve středu večer podívat dvanáct set lidí. Na Vincentův vkus to vlastně bylo až příliš velké publikum, ale jeho účast na vyšetřování vražd před dvěma lety vyvolala velkou pozornost médií. Pokud nebyl veřejně známou osobností už předtím, po tomto případě se jí rozhodně stal. Tedy ne on sám. Skutečného Vincenta nikdo neznal. Ale osobnost mistra mentalisty média milovala. A diváci také. Po zprávě, že se málem utopil ve skleněné nádrži, se prodej vstupenek zdvojnásobil.

Umbertovi se však podařilo udržet soukromé podrobnosti ohledně Vincentova zapojení do případu pod pokličkou. To byl jediný důvod, proč nepřišel o kariéru. Kdyby se veřejnost dozvěděla, že nepřímo zavinil vraždy tří lidí, asi by se na něj dívala jinýma očima. Vincent byl samozřejmě nevinný. Aspoň pokud jde o vraždy. Ale nevina byla pro média vždy relativní pojem. Proto Vincent i jeho agent udělali všechno pro to, aby utajili jak Janin motiv, tak její totožnost, k čemuž jim napomohl fakt, že Jane a Kenneth beze stopy zmizeli.

Bulvární deník Express se chvíli snažil štourat v příběhu jeho matky, ale Umberto se to dozvěděl a okamžitě jim to zatrhl. Pohrozil jim, že pokud článek zveřejní, už jim nikdy neposkytne žádné tiskové zprávy ani rozhovory s umělci, které zastupuje. Opravdu jsou ochotni kvůli jedné nechutné historice obětovat přístup k polovině osobností švédské zábavní scény? Ukázalo se, že ne. Vincent odhadoval, že s tím měl co dělat i Umbertův italský temperament.

Do médií však pronikl detail, že pachatel do dat vražd ukryl Vincentovo jméno. Příběh měl značný ohlas a od té doby si žil vlastním životem.

Čtenáři začali Vincentovi posílat vlastní hádanky, rébusy a hlavolamy, aniž by si uvědomovali, jak je to od nich necitlivé. Ale kdyby byli lidé snadno pochopitelní, Vincent by se nikdy nestal mentalistou.

„To, co se teď chystám udělat, může připomínat cosi z přelomu minulého století,“ pokračoval. „Ale stejné metody se používají dodnes při zakládání náboženství. Anebo sekt.“

Scéna byla vyzdobena jako salon z konce devatenáctého století a Vincent měl na sobě dobové oblečení. Šikmo proti sobě stála dvě kožená křesla. V jednom seděl zjevně nervózní muž.

Vincent se předtím ptal, jestli má někdo z diváků lékařské vzdělání nebo aspoň ví, jak se měří tep, a tento muž byl jedním z těch, kdo se přihlásili. Vypadal zcela klidně, když ho Vincent pozval na jeviště. Vlastně se smál. Ale poté co mu Vincent dal podepsat dokument, že není z lékařského ani

z právního hlediska nijak odpovědný za to, co se stane, a že plnou odpovědnost za své činy přebírá Vincent, muž očividně znervózněl. A nejen on, ale celé publikum. Vincentovi se to moc líbilo. Podepsaná dohoda byl jednoduchý způsob, jak vytvořit napětí. Ale pokaždé, když Vincent někoho žádal o podpis, připomněl si, že tento výstup skutečně může skončit špatně.

„Tak, Adriane,“ řekl a posadil se do prázdného křesla, šikmo naproti muži. „Pokusíme se navázat kontakt se záhrobím. S mrtvými. Máte nějakého zesnulého příbuzného, s kým byste se rád spojil? Mám pocit, že se vám po někom stýská, ale babička to není... cítím, že ta je ještě naživu... ale možná... váš dědeček? Stýská se vám po něm?“

Muž se trochu nervózně zasmál a poposedl si.

„Ano, Elsa je naživu,“ odpověděl. „Ale Arvid, tedy můj děda, zemřel před deseti lety.“

Byl to jednoduchý trik, který by zvládlo každé médium. Šlo o prostou dedukci. Muž vypadal na necelých třicet let. Což znamenalo, že jeho rodičům by mělo být mezi padesáti a šedesáti. A jeho prarodičům mezi osmdesáti a devadesáti. Jelikož se ženy dožívají vyššího věku než muži, čistě statisticky bylo pravděpodobnější, že dědeček bude už po smrti a babička ještě naživu. Za jiných okolností by se Vincent za ten podvod styděl, obzvláště když viděl, jak to muže naproti němu dojalo. V tomto čísle však chtěl předvést, jak je možné oklamat ostatní, získat jejich důvěru a nakonec i jejich peníze. V tuto chvíli bylo všechno dovoleno.

„Tak zkusíme najít dědu Arvida,“ řekl Vincent.

Podíval se do publika.

„A ještě jednou opakují, že to není doopravdy.“

S vážným výrazem se obrátil na Adriana.

„Navážu teď spojení se záhrobím,“ oznámil. „Ale abych to mohl udělat, nejdřív musím... přejít na druhý břeh.“

Vzal pásek a zvedl ho, aby si ho všichni mohli prohlédnout. Pak si ho přehodil kolem krku a protáhl konec přezkou, aby vytvořil smyčku. Natáhl levou ruku k muži, který byl čím dál bledší.

„Měřte mi tep,“ vyzval ho. „A dupejte nohou do rytmu, at to všichni slyší.“

Muž ho uchopil za zápěstí a chvíli po něm přejížděl ukazovákem a prostředníčkem, dokud si nenašel to správné místo. Pak začal podupávat nohou do rytmu Vincentova tepu. Vincent se mu díval do očí.

„Uvidíme se, až se vrátím,“ řekl. „Doufejme. Celou dobu sledujte můj tep.“

Pak si utáhl pásek kolem krku a ušklíbl se. Tuhle část nemusel předstírat, opravdu to bolelo. Držel pásek napnutý a Adrian nohou rytmicky vytukával jeho tep. Po několika vteřinách začalo dupání zpomalovat.

Vincent zavřel oči a svěsil hlavu, ale pásek nepustil. Adrian ještě několikrát nejistě dupnul a pak přestal. Mezi diváky to šokovaně a nervózně zašumělo. Adrian ho stále držel za zápěstí. Ale žádné znamení nohou už nedával. Význam byl naprosto jasný. Vincent už neměl pulz. Právě se uškrtil.

Vincent počkal, dokud neuslyší, jak se diváci na sedadlech ošívají. To byla známka toho, že už se začínají opravdu bát. Pak pomalu zvedl hlavu a povolil pásek. Otočil se k Adrianovi a podíval se na něj zamlženým pohledem.

„Adriane,“ zamumlal.

Adrian sebou trhl.

„Je tu s námi duch, který si říká Arvid,“ pokračoval Vincent chraplavým hlasem. „Pojďme se ujistit, že je to skutečně váš dědeček. Zeptejte se ho na něco, co víte jen vy a on. Třeba na něco z vašeho dětství. Arvid tvrdí... tvrdí, že vás učil jezdit na kole. Tak možná něco o tom?“

Adrian přikývl, zjevně celý zmatený.

„Zeptejte se ho, co jsem si rozbil,“ řekl.

Vincent se na několik vteřin odmlčel, jako by naslouchal hlasu, který slyší jen on.

„Odřel jste si koleno,“ odpověděl. „A dohodli jste se, že to neřeknete vaší matce. Dodnes tam máte jizvu.“

Adrian pustil Vincentovu paži a na tváři měl zjevně šokovaný výraz. Pravda byla taková, že většina lidí má z dětství vzpomínku na odřené koleno. Zbytek už Vincent zkrátka

odhadl. Vzpomínky jsou křehké. Kdyby se to nestalo přesně tak, jak Vincent tvrdil, Adrian už si to od této chvíle bude takto pamatovat.

„Arvid má pro vás vzkaz,“ navázal Vincent. „Říká... říká, že musíte vytrvat a věřit si. Že vám to vyjde, jen to bude trvat o trochu déle, než jste čekal. Ale že se nesmíte vzdávat naděje. Rozumíte tomu?“

Adrian mlčky přikývl.

„Mluví o mém podnikání,“ řekl. „To bylo poslední, o čem jsme se před jeho smrtí bavili. Ještě se mi nepodařilo firmu pořádně rozjet.“

„Říká, že ho mrzí, co se stalo. Co tím myslíš?“

„V posledních letech jsme spolu moc nemluvili,“ odpověděl Adrian tiše. „Pohádali jsme se.“

„Ano, a to je mu líto. Také říká, že vás měl vždycky rád a má vás rád dodnes.“

Adrianovi začaly po tvářích stékat slzy. Tato část show byla pro Vincenta důležitá, ale zároveň ho trápilo, jak silně na lidi působí. Nedělal nic jiného, než že využíval takzvaný Forerův efekt. Zdánlivě konkrétní výroky měly široké možnosti výkladu a hodily se na většinu lidí. Klasický trik, který používala spiritistická média, spočíval v tom, že klient sám přišel na to, co „duchové“ říkají, protože pak se médium nemůže mýlit. Když něco nesedělo, dalo se to zkrátka svést na to, že se klient pořádně nezamyslel.

„Spojení slábně,“ vypravil ze sebe Vincent namáhavě. „Máte ještě něco na srdci, než bude pozdě?“

„Jen... díky,“ zašeptal Adrian. „Díky.“

Vincent natáhl paži a opět svěsil hlavu, zjevně v bezvědomí. V celém sále bylo naprosté ticho. Adrian ho váhavě uchoopil za zápěstí a přejížděl po něm prsty. Po chvíli začal tiše podupávat nohou. Zpočátku pomalu a nerytmicky. Pak stále pravidelněji a hlasitěji, až se Vincentův tep vrátil do normálu.

Vincent otevřel oči. S plachým úsměvem chytil Adriana za ruku. Toto číslo nikdy nesklidilo ohlušující potlesk. Diváci byli příliš otřesení. Nebyli si jistí, čeho se vlastně stali svědky. Ale Vincent věděl, že o tom budou mluvit ještě celé měsíce.

„Nezapomeňte,“ řekl publiku stejnými slovy jako na začátku, ale tentokrát mnohem jemněji.

Byli teď zranitelní. Musel s tím počítat.

„Neumím navázat spojení s duchy. Vlastně si myslím, že to neumí nikdo, protože podle mě duchové neexistují. Ale dokážu to tak podat, stejně jako média, která umí být velmi přesvědčivá. Psychologické a verbální techniky, které se používaly před sto padesáti lety, se používají stále, aby se vytvořilo zdání, že vám někdo za drahé peníze může zprostředkovat kontakt s vašimi zesnulými blízkými. Jako vždy platí: když se vám něco zdá příliš hezké, než aby to byla pravda, obvykle to pravda nebývá. Děkuji vám za dnešní večer.“

Odešel z pódia dřív, než publikum začalo tleskat. Chtěl je protentokrát nechat chvíli přemýšlet.

Krk ho bolel. Poranil si ho tím zatraceným páskem. Musí být opatrnější. A navíc si dnes zastavil tep na příliš dlouhou dobu. Spojení s duchem byl možná podvod, ale k zástavě tepu opravdu došlo. Přestože toho docílil jinou metodou než škrcením a přestože si zastavil tep jen v jedné paži a ne v celém těle. To, že existují techniky, jak toho dosáhnout, patřilo k mentalistovým nejtřeštěnějším tajemstvím a Vincent nikomu neprozradil, jak to dělá. Ale i když šlo jen o paži, po třiceti vteřinách to stejně mohlo být opravdu nebezpečné. Dobrovolník mu většinou paži pustil, jakmile tep utichl, ale Adrian mu ji držel skoro celou dobu. A tak neměl Vincent na vybranou. Už se velmi těšil, až bude mít turné za sebou. Bránit na tak dlouhou dobu průtoky krve nedělalo tělu dobře.

Sešel do šatny a uviděl na stole láhve s minerálkou. Byly tři. Pohled na tři láhve byl pro Vincenta jako slyšet disonantní tón. Rychle otevřel ledničku a vyndal ještě jednu láhev, aby byly čtyři. Teprve v tu chvíli se mu uvolnily čelisti. Pak si do sklenice natočil vodu z kohoutku, posadil se na pohovku a vydechl si.

Diváci stále tleskali, ale nechal je být. Bylo by příliš jednoduché vrátit se na jeviště, zeširoka se usmívat a proměnit jejich zážitek v cosi neškodného. Chtěl, aby o tom ještě přemýšleli.

Pár minut odpočinku a pak se převlékne. Snažil se, aby si po každém představení nemusel lehnout na podlahu. Někdy to šlo. Ale většinou ne. Vincent zvedl mobil. Sains Bergander, jeho přítel a konstruktér iluzí, který mu pomáhal s vyšetřováním Tuvina případu a dalších vražd, seděl v publiku a Vincent byl zvědavý, co si o novém představení myslí. Sains mu skutečně poslal zprávu. Podle časového údaje ji odeslal přesně v okamžiku, kdy Vincent odcházel z pódia. Ale Sainsova zpráva mohla počkat. Co když se ozvali jiní?

Přesněji řečeno jiná.

Vincent si otevřel seznam zpráv. Ano, čekalo na něj několik nepřečtených vzkazů. Ale nebyl tam ten, který hledal. Zpráva od osoby, která mu vstoupila do života, a tím mu ho změnila. Které dal nahlédnout do svého nejhlubšího nitra. A která mu zmizela ze života stejně rychle, jako se v něm objevila.

Naposledy ji viděl v říjnu. Pak minula zima, jaro, léto, podzim a teď už bylo zase léto. Nemluvil s ní víc než rok a půl. Skoro dva. Ne že by se o to pokoušel, i když by moc rád. Ale začali s Marií docházet na párovou terapii a Vincent nechtěl zbytečně dráždit manželčinu žárlivost.

Pak terapii ukončili, protože jim nepomohla tolik, kolik doufali. Avšak mezitím už uběhla dlouhá doba. Vincent se po několika měsících mlčení nechtěl vnucovat. Mina si střežila soukromí a on to musel respektovat. I když mu chybělo, že už není součástí jejího života.

Ani ona samozřejmě neměla důvod se mu ozývat. Dala mu jasně najevo, že nejlépe si vystačí sama. Vincent netušil, jak její život dnes vypadá, možná je vdaná, má rodinu. Nebo se odstěhovala do zahraničí.

Ale nedokázal si pomoci. Poprvé se s ní setkal po představení. Od té doby ji hledal pokaždé, když odcházel z jeviště. Ale seznam zpráv v mobilu hovořil jasně.

Mina se ani dnes večer neozvala.

SUNDALA SI BRÝLE a usmála se na něj. Pak si přehodila nohu přes nohu a naklonila se k němu. Seděli naproti sobě a neměli mezi sebou žádný stůl. Rubenovi to zpočátku bylo velmi nepříjemné. Připadal si příliš na ráně. Ale postupně si zvykl. Zvykl si natolik, že už se jí ani nepokoušel dívat do výstřihu, když se k němu nakláněla. A to Amanda zdaleka nebyla neatraktivní.

„Chcete říct, že už jsme hotoví?“ zeptal se a podíval se na hodiny.

Byl tu teprve třicet minut. Ale Amanda už se zjevně chystala sezení ukončit.

„Hotoví nebudeme asi nikdy,“ odpověděla. „Ale v podstatě nevidím nijak závažný důvod, proč byste ke mně měl dál chodit, pokud se nepřihodí něco nového. Ale vlastně bych o tom neměla rozhodovat jen já. Povězte, jaký pocit z toho máte vy?“

Ruben se podíval na psycholožku Amandu, ke které docházel každý druhý čtvrtek už více než rok. Jaký z toho má pocit? To je zase pitomá otázka. I když už ho nerozčilovala tolik jako na začátku.

„Svoje pocity bych nechal na Freudovi,“ řekl. „Jestli jsem se něco naučil, tak to, že moje pocity nemusí být takové, jaké si myslím, že jsou. To, podle čeho se rozhodnu jednat, už nejsou moje pocity, ale racionální myšlenky. Například jsem se na půl roku vzdal sexu. Přestože by moje emocionální část souložila moc ráda.“

Amanda pozvedla obočí v nevyslovené otázce.

„Ne, na lov jsem nevyrazil ani jednou,“ upřesnil. „Jak jsme se dohodli. To mám právě na mysli. Nehodlám s tím přestat úplně, koneckonců jsem muž v nejlepších letech. Ale už mi to nepřipadá tak důležité, když si uvědomuju, jakou potřebu jsem tím chováním naplňoval.“

„A jaká to byla potřeba?“

Ruben si povzdechl. Takže se k nim stejně dostali. K těm zatraceným pocitům.

„Dodávalo mi to pocit moci, když jsem věděl, že můžu ty ženy mít. Ale plnilo to i hlubší potřebu...“

Opět si povzdechl.

„Potřebu blízkosti,“ dodal rozpačitě. „Už jste spokojená?“

Blízkost. Nemyslel si, že by tenhle výraz někdy vypustil z úst. Znělo to dost přitepleně. Ale i takhle myšlenka byla obranným mechanismem, jak se naučil. Krucinál. Gunnar, jeho kolega u policie, a ostatní chlapi ze zásahovky by se potrhali smíchy, kdyby vyšlo najevo, že chodí k psycholožce. Gunnar o sobě mluvil jako o chlapovi z norrlandských lesů. Podle něj neexistoval problém, který by se nedal vyřešit tím, že se vypraví do lesa s kanystrem domácí kořalky. Kdyby kolegové věděli, o čem si s Amandou vykládá, určitě by mu natřeli helmu narůžovo. Ruben se opět podíval na hodiny na zdi. Bylo něco po půl deváté. Už by měl být v práci. Hlavně aby se někdo nezačal zajímat o to, co takhle po ránu dělá. Obvyklou výmluvu, že musel vyprovodit dámskou návštěvu, kterou sbalil předchozí večer, nemohl používat pořád.

Jo jo, sex na jednu noc. Ruben už si skoro nepamatoval, jak se to dělá. Samozřejmě se na prvním sezení automaticky pokusil svést Amandu. Nedopadlo to moc dobře.

„Už mi zbývá udělat jen jednu věc,“ řekl. „Chci se setkat s Ellinor.“

„Rubene,“ pronesla Amanda varovným tónem. „Vzpomeňte si, co jsme si říkali o tom, že byste se měl posunout dál. Ellinor se nad vámi celé ty roky vznášela jako duch a vy jste na to svým chováním reagoval. Musíte to nechat být. Nepohnete se z místa, dokud se toho ducha nezbavíte.“

„Já vím. A právě proto ji chci vidět. Abych to uzavřel. Slibuju, že k ní jen zajedu a pozdravím ji. Sundám ji z piedestalu, na který jsem ji postavil. Aby to už ve mně dál nemohlo žít toho starého Rubena.“

„To je až... nezvykle bystrý postřeh,“ poznamenala Amanda a přimhouřenýma očima se na něj zadívala. „Jste si tím jistý?“

„Přinejhorším si pak u vás zaplatím pár dalších sezení,“ zasmál se Ruben.

Ale ve skutečnosti si byl zcela jistý. Byl dnes lepším člověkem než před rokem. Gunnar se může jít vycpat.